

nosti patetična Laokoontova skupina in je to zmoto vtepel v glavo celemu stoletju. (Nič me na primer ne preseneča na platnicah naše šolske knjige »Zgodovina starega veka za nižje razrede« spet — stari Laokoon.) — Tretje doživetje antike je končno zajelo grštvo in ne samo rimstva kot karolinški svet in grštvo neposredno in ne preko rimstva kot renesančni svet. Razumljivo je, da je to estetično dobo, ki sta ji v pojmovanju organizma — umetnosti kumovala Shaftesbury in Leibnitzov optimizem, v novem odkritju zanimalo to, kar je bilo »organično dovršeno« — torej »najlepše« — torej »klasično«. Periklejeve Atene so reprezentirale stari vek. — Zanimivo je, da v Prešernovem delu romantične pridobitve klasične vede niso dobile močnega odziva. Njegovo doživljanje antičnega sveta je še čisto »rimsko-renesančno« v nasprotju s Hölderlinom v celoti ali Goethejem v poeziji »Prometeja«, »Iphigenije« in tretjega dejanja v drugem delu »Fausta«. Sorodno pa je Goethejevim ocenjevanjem antične likovne umetnosti ter Schillerjevi retrični »Mesinski nevesti« in stancam njegovega prevoda Vergilove Enejide. »Pindárova oda«, o kateri govori pesnik v sedmi gazeli, in razgibana grška drama mojstra sonetov in stanc tudi formalno nista zanimali. Matija Čop pa je umrl sredi svojega razvoja. Tako slovenska romantika ni zajela grške lepote iz čistega studenca. (Dalje.)

Vinko Beličič | Rodinam slovo

Pesem pojema... Življenje me vabi
neustavljivo, skrivnostno: O pridi!
Kar te na Rodine veže, pozabi...
Dan je visok in končana idila...

Zdrava, neskrbna mladost, ki te nihče
srcu ne vrne več, nič ne prikljče!
Temno in hladno bo staro ognjišče...
Novo... bo svetlo in toplo in ljubo?

Trtam in čričku, češminju, pečevju
hranim besedo ločitve: Odhajam...
..zdravamarijam, vetrovom in drevju
tiho besedo slovesa: Oj zbogom...